

káék kertjében a kut kávájáról kis bocinak néztünk. Vastag, fekete foltok voltak a nyakán, homlokán, az öreg Zsáka és a Pista béres tartották két szarvától kemény kötél pányván. Szétfeszítette négy lábát a béresgyermek között s mikor elbődült haragosan, hallottam, amint a Kati cseléd hátrasugta: *bika*.

Jesszus! ez nem boci. — állapítottam meg magamban, pedig a Zsákáéké! Most már mit csináljak vele?

A vén Zsákáról csurgott az izzadság. Láttam, nagy erejébe került a bika lefogása. Felém fordult s vágott a szemével:

— Fogja urfi, itt van! Tartottuk eleget. Most már az urfié, eljátszhatik vele.

Még csak az kellene — gondoltam kiszáradó szájjal és mondani akartam valamit, mert éreztem, hogy mindenkinek rajtam csöng a szeme. Édesapám a filagóriából nézett, édesanyám bizonyosan a konyha ablakából. Ha elsülyedek is, de megfogom a bikát. Hanem még előbb megpróbáltam lélegzeni egyet-kettőt, mert nagyon gyenge voltam.

— Most-most — számláltam magamban, de tovább már nem jutottam, mert valaki megelőzött.

— Boci-i-i — sikította a Marica hugom és baba rokolyájában odabotorkált a bika elé. A Pista béres visszarántotta a kötőféket, a Zsáka is, hanem már késő volt. A bika felbőszült a libegő rokolyácskán és Maricának rontott. Még csak annyit láttam, amint piros ruhájával elterül a porban, aztán odafutottam én is és összeestem.

Reggel anyám beszélte el a többit. Az öreg Zsáka az utolsó percben a bikát legáncsolta. Hozzáértő ember. Ménespásztor volt világéletében. Nem történt semmi bajunk, egyedül nekem, az ijedtségtől. Egyébként nem olyan veszedelmes jószág az a Bokréta, a boci, csak nem kellett volna tőle mindjárt megijedni.

— Na, meglátjátok, ma nem fog megijeszteni.

— Nem ám, — csókoltam meg az édesanyám kezét, — mert ugye édes, még tegnap hazaküldte?

Andor bácsi.

Rejtvények.

Városnév rejtvény.

Arad, Komárom, Sátoraljaujhely, Apahida, Sárszentivány.

Ezeknek a városoknak a nevét úgy forgatjuk, hogy kezdőbetűikből egy megszállott magyar fejedelmi város neve kerekedjék.

Kőrös, Zimony, Ipoly, Sátoraljaujhely, Ákos, Nemere, Irén, Lajta, Igricz, Pécs.

Egy híres hadvezér neve.

Elöl megy a fényeske, utána a fehérke, a szoknyája fel van kötve. Mi az?

Azok között, akik a rejtvényeket helyesen megfejtik, három szép meséskönyvet sorsolunk ki.

A június 4-i számunkban közölt rejtvényeket helyesen fejtették meg huszonhárman, részben helyesen ketten. Jutalomban részesültek a következők: *Verő* Jusztina *Donászy* F.: Az arany szalamander c. könyvet, *Virágh* Pista *Blaskó* M.: Magyar Misi kalandja vörös világban c. könyvet, *Zikély* Miksa *Hentaller* M.: Otthon nélkül, haza nélkül c. könyvet kapta. *Jusztí*, *Pisti*, *Misi*, ha most kedvezett is nektek a szerencse, ne feledjétek, hogy a szerencse is csak a jókat, bátrakat segíti.

Megérkezett a nyár . . .

Alkony . . . A szobában egyre nő a butorok árnya . . . míg egybe ér mind, sejtelmes felhőmályba . . .

Az ablak alatt esti szellő suhan nesztelen, körülöleli a virágzó rózsafákat . . . csókjaitól illatos szírom eső hull halkán a liliummal szegett gyepszőnyegre . . .

Majd erőre kapva, beleakaszodik fák, bokrok hajló, virágos ágaiba, kacagva hintázza magát egy pillanatig, hogy a másikon már a kerítés résein forogjon át s meglóbalja a rozszant kerek kut kísértetiesen nyikorgó, rozsdás láncát . . .

A kert ajtajánál, a kert alatt hosszú sorokban buzavirágkék iriszek bólogatnak lassan, álmódosva . . .

Leszáll az este . . . sűrű fekete leple libben . . . elhal a legkisebb nesz is, feszült várakozássá merül a csend . . .

Valami készül . . . Fű, fa, virág, mintha figyelne . . . mintha most érne tudássá a sejtés, pattanna ki a titkok titka . . .

Délről új szelek jönnek, fáradt, meleg lehelletük elbágyasztja a kert virágait, dus lombok alatt maradék szirmok pergenek szét a fűben.

Az ambituson nyitva felejtett ajtó csapódik . . . A felbukkanó hold gyémánt porral hinti be az utat . . .

Babylon felé, mint apró örömtűzek, lámpások gyúlnak . . .

A kertek alatt most bucsuzik a Tavasz . . .

Szöke S.

Az öreg Szeged.

Mulatóhelyek és egyebek.

Írta: Cserzy Mihály.

(Folytatás.)

(22.) A szegedi nép, akár az alsó, akár a középosztályt tekintjük, részint szokásból, részint tradícióból mindig *borivó* volt. Az ösfoglalkozás pedig mindig sok időt engedett az embereknek a tétlenségre, amit egyéni hajlamból is mulatozással, olykor tivornyázással kellemessé iparkodtak tenni. Az általános borkedvelésnek s korcsmabajárásnak az is oka volt, hogy sok szegedi gazdának volt már akkor is szőlője itt a kultúra alá fogott homokbuckákon és lenn, a Szerémségben is. Ezek a termést nem bírván házi-szükségletként teljesen elfogyasztani, egy részét eladták másoknak, kik üzérkedtek vele. Egyesek fölfuvarozták Lengyelországba, Sziléziába s ott értékesítették tisztességes haszonnal, mások még korcsmát nyitottak és ott mérték el meszelyenkint, később de-cinkint.

Felsővároson, ahol az őslakosság nagy pénzkeresetű hajósokból, halászbokból, molnárokból és gazdálkodókból került ki, számra nézve a legtöbb korcsma volt. A Maros-utcában például — mely összekötő út volt Szeged és Tápé között, továbbá kompijárás révén a torontáli községek között — alig volt ház, ahol korcsma ne lett volna. Így az elején egymás mellett volt a három *Kátai* korcsma, átellenben a *Kiskaszinó*, mellette a „vált kaszinó”. Azután sorba egymásután a híres szépségű *Biacsi* Rozi, ahol a vízi molnárok mulattak és meszely-számra itták a fekete-kávét. *Szabó* Jóskának a *Hajóhoz* címzett korcsmája, akinek igen ügyes felesége, a törzsvendégek által be-cézett „sógor asszony”, híres konyhát tartott. Pom-